

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117206700
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117206700.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne H. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., I. XXX/XX, zastúpenej občianskym združením H., so sídlom K. K., A. O. XXXX/XXA, D. XXXXXXXX, proti žalovanému O. C. Q., a. s., so sídlom X., K. XXXX/XXX, D. XXXXXXXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou U. U., s. r. o., so sídlom K. X. XXX/XX, o zaplatenie 2.677,79 eur s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. októbra 2018, č. k. 18Csp/65/2017- 79 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti III. a výrokovej časti IV. p
o t v r d z u j e.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 je bezúročná a bez poplatkov, o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1396,21 eur. Výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1281,58 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného určenia, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 je bezúročná a bez poplatkov, určenia, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 je neplatná, zaplatenia sumy vo výške 2.677,79 eur, zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur a náhrady trov konania. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 16.08.2018 zobrala žalobu v časti o určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 je bezúročná a bez poplatkov, o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1396,21 eur späť a žiadala konanie v tejto časti zastaviť. Súd preto v súlade s § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") konanie v navrhovanej časti zastavil. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa dňa 12.08.2010 uzavrela so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni úver na nákup tovaru vo výške 140 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť v 12 mesačných splátkach po 12,83 eur vždy k 25. dňu v mesiaci. Úroková sadzba bola dojednaná vo výške 30,12 % ročne, RPMN vo výške 35,1 % a priemerná RPMN vo výške 51,49 %. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola stanovená vo výške 153,96 eur. Dátum splatnosti prvej splátky bol určený na deň 12.09.2010 a dátum konečnej splatnosti na deň 25.08.2011. Celkové náklady spotrebiteľ predstavovali sumu 23,96 eur. Súčasťou zmluvy bolo aj vyhlásenie, že spoločnosť a klient podpísmi tejto zmluvy zároveň uzatvárajú a) zmluvu o

revolvingovom úvere I, b) zmluvu o revolvingovom úvere II, na základe ktorých je klient oprávnený čerpať úver prostredníctvom platobnej karty, c) záväzkový vzťah z právneho dôvodu VIČ podľa Hlavy 14 ÚP, d) dohodu o zrážkach zo mzdy, to všetko v rozsahu uvedenom pred textom úverových podmienok a v ÚP. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba podaná žalobkyňou je dôvodná. Žalobkyňa sa po čiastočnom späťvzati žaloby domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo preplatením poskytnutého úveru. Žalovaný na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 poskytol žalobkyňi úver na kúpu tovaru. Súčasťou zmluvy bolo aj dojednanie, že podpisom tejto úverovej zmluvy strany uzatvárajú aj zmluvu o revolvingovom úvere I, zmluvu o revolvingovom úvere II a iné, ktoré sú bližšie upravené v úverových podmienkach. Toto zmluvné dojednanie bolo do zmluvy zakomponované bez možnosti výberu spotrebiteľom, t. j. žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť vyjadriť svoju vôľu, či má alebo nemá záujem na uzatvorení týchto ostatných zmlúv. Uzavretie zmlúv bolo žalobkyňi nanútené, keď bez akceptovania tohto zmluvného ustanovenia by jej nebol poskytnutý úver, o ktorý pôvodne prejavila záujem. Navyše bližšie podmienky toho ktorého revolvingového úveru nie sú ani obsiahnuté v samotnej zmluve, ale v úverových podmienkach, pričom aj ustanovenia úverových podmienok týkajúcich sa týchto revolvingových zmlúv absolútne nekorešponujú so skutočnosťou, keď podľa ustanovení úverových podmienok mal byť žalobkyňi poskytnutý revolvingový úver v oboch prípadoch vo výške 497,91 eur, pričom reálne podľa vyjadrenia žalobkyne, ktoré žalovaný nijak nerozporel, jej bol poskytnutý úverový rámec vo výške 1.200 eur. V neprospech žalovaného je aj skutočnosť, že zmluvné dojednanie o uzavretí ďalších zmlúv je v zmluve uvedené podstatne menším písmom, ako text samotnej zmluvy, čo navodzuje dojem, že žalovaný nemal skutočný záujem na tom, aby sa žalobkyňa ako spotrebiteľka náležite oboznámila s obsahom uzatvárajanej zmluvy. Vzhľadom na uvedené súd považoval dojednanie o uzavretí ďalších zmlúv za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky spôsobuje jej neplatnosť, z ktorej nemožno priznať plnenie. Okrem toho súd uvedené konanie žalovaného považoval za hrubo rozporné s dobrými mravmi, keď pri uzatváraní želaného právneho úkonu podsúva spotrebiteľom aj výslovne neželané produkty, ktoré môžu mať podstatný vplyv na ekonomické správanie sa spotrebiteľa, čím je naplnená aj skutková podstata nekalej obchodnej praktiky v súlade s ustanovením § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Už samotný rozpor zmluvného dojednania s dobrými mravmi spôsobuje jeho neplatnosť. Vzhľadom ku skutočnosti, že súd vyhodnotil zmluvu o revolvingovom úvere za neplatnú, zaoberal sa otázkou, či v dôsledku plnenia z neplatného právneho úkonu došlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Z prehľadov čerpania a splácania žalovanou, ktoré predložil žalovaný zistil, že žalovaná vyčerpala celkom sumu 2.600 eur. Vrátila však sumu 3.881,58 eur. keďže jej bolo poskytnuté plnenie vo výške 2.600 eur, bola povinná vrátiť len túto sumu. Pokiaľ vrátila celkovo 3.881,58 eur, v prevyšujúcej časti súd konštatoval bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.281,58 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi poskytnutým plnením a skutočne vráteným plnením. Žalovaný sa v tomto smere bránil tým, že nie sú splnené zákonné podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd má však za to, že všetky zákonom predpísané podmienky pre vznik bezdôvodného obohatenia boli splnené, keď zmluvu o revolvingovom úvere vyhodnotil ako neplatnú, pričom na základe tejto zmluvy bolo poskytnuté plnenie žalobkyňi vo výške 2.600 eur, ktoré žalobkyňa vrátila žalovanému vo vyššej miere, ako bola povinná. Súd ďalej preskúmal jej uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie a dospel k záveru, že je dôvodný. Predpokladmi pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. V danej veci žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie jej práva zo strany žalovaného, keď po tom ako súd vyhodnotil zmluvu o revolvingovom úvere za neplatnú, uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.281,58 eur, ktorým sa žalovaný na úkor žalobkyne obohatil, keď požadoval od žalovanej zaplataenie plnenia, ktoré mu už nepatrilo. Včlenením zmluvy o revolvingovom úvere do iného právneho úkonu bez možnosti jej vylúčenia sa žalovaný jednak dopustil nekalej obchodnej praktiky, čím porušil ustanovenie § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a jednal porušil aj ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka, čím bola splnený i druhý zákonný predpoklad pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Výška primerané finančné zadosťučinenie závisí od úvahy súd. Súd mal za to, že celkové správanie žalovaného, ktorý nedovoleným spôsobom nanútil žalobkyňi iný právny úkon pod rúškom právneho úkonu, o ktorý mala žalobkyňa záujem a neustále sa od žalobkyne domáhal plnenia, ktoré už v miere nie zanedbateľnej presahovalo poskytnuté plnenie, pričom od tohto konania upustil až po podaní žaloby, spôsobilo nemajetkovú ujmu žalobkyňi tým, že sa

dostala do stavu právnej neistoty a vzniknutú situáciu bola nútená riešiť podaním žaloby na súd. Súd preto výšku finančného zadosťučinenia v sume 500 eur považoval za primeranú k vyššie uvedeným okolnostiam, a preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokovej časti III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný uviedol, že predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Bol toho názoru, že spotrebiteľove práva a povinnosti úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Sám z vlastnej vôle a iniciatívy vzal žalobu v časti o určenie bezúročnosti a bez poplatnosti úveru a tiež v časti o určenie neplatnosti úverovej zmluvy späť. Predmetom konania tak zostalo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia a vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, čo podľa žalovaného v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Ďalej argumentoval tým, že podmienkou, ktorú je potrebné v zmysle zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. splniť je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Okrem toho tak podľa žalovaného nestačí len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenia spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uviedol, že žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak, získal výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, žalovaný zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. Žalovaný v tejto súvislosti súčasne dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013. Žalovaný napriek súdnemu vyhodnoteniu revolvingovej úverovej zmluvy za nanútený právny úkon opätovne uviedol, že podpisom úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.8.2010 žalobca ako klient získal možnosť, nie povinnosť, čerpať úverový rámec z revolvingovej úverovej zmluvy. Revolvingová časť úverovej zmluvy bola odo dňa 12.08.2010 platná, nebola však účinná. Účinnosť revolvingovej zmluvy bola viazaná na skutočnosť, že sa klient sám dobrovoľne a z vlastnej iniciatívy rozhodne finančné prostriedky na základe uvedenej zmluvy čerpať. Uzatvorenie revolvingovej úverovej zmluvy popri hotovostnom úvere pre klienta predstavovalo výlučne výhodu v zabezpečení finančných prostriedkov pre svoju potrebu v prípade záujmu, v žiadnom prípade však nie je preukázané, akým spôsobom malo v súvislosti s revolvingovou úverovou zmluvou dôjsť k porušeniu práv alebo povinností žalobcu ako klienta. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že dňa 09.01.2019 žalobkyňa obdržala od žalovanej sumu z rozhodnutia, ktoré je predmetom odvolania. Žalovaná vyplatila bezdôvodné obohatenie žalobkyni, čím priznala nárok určený súdom vo výške 1.281,58 eur. Tuto skutočnosť však žalovaný v odvolaní neuviedol. Práve úkonom vyplatenia bezdôvodného obohatenia z výroku II. priznala žalovaná nárok tak ako určil súd, a keďže primerané finančné zadosťučinenie je práve odvodené od úspešného uplatnenia nároku žalobkyne prostredníctvom súdu, a teda priznaného práva, tak v tomto prípade má žalobkyňa nárok aj na primerané finančné zadosťučinenie určené súdom, pretože práve žalovaná priznala jej právo, ktoré sa v časti bezdôvodného obohatenia stalo právoplatným a vykonateľným. Žalobkyňa má za to, že odvolanie je nedôvodné a účelové. Dokonca sa v závere vyjadruje k posúdeniu revolvingovej zmluvy, aj napriek už vyplatenému nároku žalobkyni. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379, § 380 ods. 1, CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP

a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej výrokovej časti III. a výrokovej časti IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledujúcich dôvodov:

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti III. a v súvisiacej výrokovej časti IV. o náhrade trov konania. Vo výrokovej časti I., ktorým súd prvej inštancie konanie v časti zastavil a vo výrokovej časti II. ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie, odvolaním napadnuté neboli, nadobudli právoplatnosť, a preto ich odvolací súd nepreskúmaval.

6. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konania porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadosťučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon - § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že po 1) spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi na jeho ochranu proti porušiteľovi a po 2) že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať iba vtedy, ak je o tom právoplatne rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je.

8. Žalovaný namietal, že nestačí len samotné porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi, nepochybne vychádzajúc z doslovného výkladu predmetného ustanovenia, ktorý nárok na primerané finančné zadosťučinenie viaže na porušenie práv ustanovených týmto zákonom (zákon č. 250/2007 Z. z.) za použitia spojky „a“, t. j. kumulatívne s porušením práv a povinností ustanovených osobitnými predpismi. Aj keď odvolací súd je toho názoru, že použitie spojky „a“ v predmetnej veci nie je možné len doslovne vykladať ako kumulatívnu podmienku na preukázanie porušenia povinností dodávateľom, keď k závažnému porušeniu povinností, ktoré môže viesť k ujme (a k právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia), môže dôjsť aj samotným porušením práv spotrebiteľa upravených zákonom č. 250/2007 Z. z., napr. ako v danom prípade posúdením obchodnej praxe za nekalú, je potrebné uviesť, že za „osobitný právny predpis“ upravujúci práva a povinnosti, ktoré by mohli byť porušené, možno považovať aj Občiansky zákonník, ktorý obsahuje ustanovenia chrániace spotrebiteľa, na ktoré odkázal pri svojom právnom posúdení aj súd prvej inštancie, a preto v predmetnej veci nedošlo len k porušeniu ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj osobitného predpisu, t. j. Občianskeho zákonníka, t. j. v súlade s doslovným znením predmetného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia.

9. Čo sa týka prvej podmienky podľa uvedeného ustanovenia ako je uvedené vyššie, t. j. že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi, odvolací súd má za to, že táto podmienka podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bola splnená, keď žalobkyňa ako spotrebiteľka v predmetnom konaní svoje práva aktívne uplatnila na súde.

10. Ak ide o posúdenie toho, či bola žalobkyňa pri uplatňovaní svojich práv úspešná, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o vydanie bezdôvodného obohatenia preskúmal ako predbežnú otázku platnosť úverovej zmluvy zo dňa 12.08.2010 ako aj revolvingových zmlúv, ktoré mali byť s touto zmluvou uzatvorené, pričom dospel k záveru, že táto je neplatná, a teda žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. I keď žalobkyňa v časti o určenie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 je bezúročná a bez poplatkov, o určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.08.2010 a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1396,21 eur zobrala

žalobu späť a súd konanie v tejto časti zastavil, žalobkyňa bola úspešná vo zvyšnej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie aj keď výslovne vo výroku nekonštatoval porušenie práva spotrebiteľa pri svojom rozhodnutí o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie (vo výroku napadnutého rozsudku), je zrejmé, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol z titulu plnenia neplatného právneho úkonu, ktorým bola vyššie uvedená zmluva o úvere. Posúdením spotrebiteľskej úverovej zmluvy v predmetnej veci ako neplatnej preto nepochybne došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, pričom zároveň o tomto porušení, aj keď výrokom o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, bolo právoplatne rozhodnuté, keďže žalovaný tento výrok vo svojom odvolaní nenapadol, čím je splnená aj táto podmienka pre rozhodnutie o primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa naplňuje požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, pričom práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou v spotrebiteľských vzťahoch. Odvolací súd na základe uvedeného mal za to, že sú splnené podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žiadne ustanovenie neupravuje výšku zadosťučinenia inak ako označením „primerané“. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, t. j. nie pre konštatovanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie (kde je potrebné, aby sa spotrebiteľ úspešne domohol porušenia svojich práv na súde), je preto potrebné posúdiť nasledovné okolnosti majúce vplyv na výšku prípadnej ujmy, t. j. intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu. Vychádzajúc z týchto okolností je odvolací súd toho názoru, že finančné zadosťučinenie, ktoré priznal súd prvej inštancie vo výške 500 eur je primerané, a preto sa odvolací súd s takouto výškou primeraného finančného zadosťučinenia stotožnil.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti III. a výrokovej časti IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa. Odvolací súd preto žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).